

Με κοίταξε λίγο σαν να κατάλαβε τι σκεπτόμουν και είπε:

-Ποτέ Κατερίνα μου, μη λάβεις υπόψη τον κόσμο. Οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα είναι δυστυχημένοι, γιατί δεν γνωρίζουν που κρύβεται η ευτυχία. Νομίζουν ότι η ευτυχία έχει να κάνει με την απόκτηση αγαθών, αλλά εκεί κρύβεται η κατάθλιψη. Πιστεύουν πως η δύναμη κρύβεται στον πλούτο, αλλά εκεί συναντούν την απογοήτευση. Θεωρούν ως ευχαρίστηση τον έρωτα με συχνές εναλλαγές συντρόφων, αλλά εκεί κρύβεται ο εμπαιγμός και η δυστυχία. Τα καημένα τα κορίτσια της ηλικίας σου δεν λένε, πως η ευτυχία βρίσκεται σε ένα καλό κρεβάτι και στην αλόγιστη καλοπέραση;

- Το λένε, απάντησα αμήχανα, σκεπτόμενη πως το ίδιο πίστευα και εγώ, όταν έφευγα από την Κρήτη για να έρθω στην Αθήνα για σπουδές.

- Να, γνώρισα, Κατερίνα μου, μια κοπέλα που ήρθε πριν από πολλά χρόνια από την επαρχία στην Αθήνα για να σπουδάσει , όπως και εσύ. Είχε περάσει στο Πανεπιστήμιο για να γίνει δασκάλα. Είχε συνδέσει η δύστυχη τη ζωή στην Αθήνα και τις σπουδές με την ελευθερία που πίστευε πως είχε στερηθεί ζώντας με τους γονείς της στο χωριό. Θαρρούσε η καημένη πως τώρα δεν θα είχε τον έλεγχο: «Με ποιόν βγήκες, πού πήγες, γιατί άργησες, τι έλεγες με τον τάδε;» και άλλα συναφή που συνηθίζου να λένε οι γονείς. «Θα έχω όποιο αγόρι θέλω, θα κοιμάμαι μαζί του και όταν το βαρεθώ θα βρω κάποιο άλλο για να διασκεδάζω. Θα βρω και καμιά πρόχειρη απασχόληση για να μην έχω ανάγκη τους δικούς μου, ώστε να αποφεύγω και τη διαρκή γκρίνια τους. Δε θα απολογούμαι πλέον σε κανένα και θα γυρίζω ότι ώρα θέλω στο σπίτι...». Αυτά πίστευε η καημένη η Ελευθερία, έτσι την έλεγαν. Αν και Ελευθερία, είχε ταυτίσει την ελευθερία στη ζωή με την ασυδοσία. Είχε η καημενούλα την ψευδαισθήση πως η χαρά και η ευτυχία κρύβεται στο ποτό, το χορό, τις εκδρομές και τις φοιτητικές ανέμελες παρέες... Έτσι, αμέσως ρίχθηκε χωρίς τον παραμικρό δισταγμό στην ασωτία.

Γνώρισε από τις πρώτες ημέρες της παραμονής της στην πρωτεύουσα στο αμφιθέατρο της Σχολής ένα νέο και άρχισε το πρώτο της φλέρτ. Η συζήτηση με τον νεαρό έφερε το ραντεβού για καφέ, τα πρώτα φιλιά και τις πρώτες αγκαλιές. Ποιος λογάριαζε τώρα τα μαθήματα, ποιος υπολόγιζε τους γονείς...Καμάρωνε η σκλαβωμένη Ελευθερία για τον ερωτά της στις φίλες της. Εκείνες ρωτούσαν να μάθουν λεπτομέρειες, όπως λ.χ. πως φιλάει, πως της συμπεριφέρεται κ.α. Για να αποφύγει τις ενοχλητικές ερωτήσεις, επέβαλε μια συνειδητή απομόνωση στον εαυτό της. Έτσι πίστευε πως θα περνούσε καλύτερα. Μια ημέρα, όμως, μετά δύο σχεδόν εβδομάδες ο νέος την έστησε, όπως συνηθίζετε να λέτε εσείς οι νέοι, και δεν ήρθε στο ραντεβού που είχαν δώσει. Δεν απαντούσε στα αλληπάλληλα τηλέφωνα της. Ανησύχησε πολύ, δεν ήξερε τι να κάνει. Δεν ήξερε καν που μένει. Η σκέψη της πήγε στο κακό. Ξαγρύπνησε μέσα στην αγωνία και το άγχος. Την άλλη μέρα πήγε πρωί – πρωί στο μάθημα. Και να! Είδε τον αγαπημένο φίλο της να κάθεται στην πρώτη σειρά στο αμφιθέατρο, όπως άλλωστε συνηθίζε...

Κάθισε δίπλα του και τον ρώτησε γιατί δεν απαντούσε στο τηλέφωνο. Εκείνος φανερά θυμωμένος γύρισε και της είπε: « Ε! δεν θα μείνω και μια ζωή με μια επαρχιοπούλα πόρνη, μια πειναλέα για άνδρα, μια φθηνή και επιπόλαια». Στο άκουσμα αυτών των λόγων από το νεαρό εφήμερο αγαπημένο της η Ελευθερία νόμιζε πως εξαφανίστηκε η γή κάτω από τα πόδια της. Ποτέ δεν της είχε μιλήσει κανείς έτσι. Στο χωριό όλοι την σέβονταν και την εκτιμούσαν Έβαλε τα κλάματα και έφυγε από το μάθημα. Η πίκρα και η ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της απογοήτευση έφερναν ένα κόμπο στο λαιμό της. «Να ανοίξει η γή να με καταπιεί. Τι ντροπή! Έγινα ρεζίλι», μονολογούσε, καθώς περπατούσε στην οδό Ιπποκράτους. Πήγε και κάθισε σε ένα παγκάκι στα Προπύλαια, εκεί που σταματάνε τα λεωφορεία και έκλαιγε. «Πώ – πώ τι έπαθα!», έλεγε και ξανάλεγε.

Εκεί, καλή μου Κατερίνα, τη συνάντησα. Πήγα και κάθισα κοντά της και άρχισα να κλαίω μαζί της. Αυτή παραξενεύτηκε και, αφού με κοίταξε, με ρώτησε γιατί κλαίω. «Να, κλαίω που σε βλέπω στενοχωρημένη», της απάντησα. Μου άνοιξε την καρδιά της και μου είπε όλα αυτά που σου εξιστόρησα. Της πρότεινα να εξομολογηθεί σε ένα καλό γέροντα, που διακονεί στα κάτω Πατήσια.

«Θα σου απαλύνει τον πόνο η εξομολόγηση και όλα θα δεις πως θα διορθωθούν».

Απόσπασμα από το βιβλίο «Ο τρελο- Γιάννης»

Εκδόσεις: Αγαθός λόγος.